

заклученъ въ тия широки чардаци съ изрѣзани отъ дърво, или изписани тавани, съ наивно изрисувани по стенитѣ оковани лѣвчета, съ старинни щампи и седефени ерусалимски иконостаси въ жглитѣ? Тия порти съ чудесни чукчета — дървени или желѣзни, прозорчета, по които грѣе мушката, висятъ розови обички, и мирише босилекъ? Тия хладни дворове, постлани съ плочи, и вада посрѣдата, потънали въ асми, чемширъ и латинки, заглушени днесъ, както всички мъртви кжщи, отъ буйно разрастнали смоковници? Мъничкитѣ комшулуци, които водятъ скрито отъ кжща въ кжща, отъ една улица въ друга, нагоре, все по-нагоре, къмъ гората на върха, къмъ балкана, къмъ най-скжпото, безъ което не може да се живѣе — свободата? Кой ще оживи онзи духъ на сурово благородство, на яснота и здравъ смисълъ, на страстната обичъ къмъ нѣщо, което е погорно отъ обикновеното животуване?

Потъватъ въ земята, напуснати и буренясали, непознати дори и за ония, които трѣбва да иматъ грижа за тѣхъ, старитѣ махали на Брацигово, на Панагюрище, на Сливенъ, на Малко-Търново, разбутани